

РЕШЕНИЕ

№ 157

гр. София, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XII ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ани Захариева

Членове: Аделина И.
Доротея Кехайова

при участието на секретаря Станимира П. Делийска
като разгледа докладваното от Доротея Кехайова Въззивно частно
наказателно дело № 20231100600505 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава XXI от НПК

Образувано е по жалба на частния тъжител А. М. чрез неговия повереник – адв. С. М. срещу протоколно определение от 27.06.2022 г., постановено по НЧХД № 1804/2022 г. по описа на СРС, НО, 106 състав, с което е прекратено наказателното производство по делото на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК.

В жалбата се излагат аргументи за неправилност на атакуваното определение, тъй като не са налице предпоставките на чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК. Аргументира се, че не е налице тъждество между страните и фактите, описани в тъжбата, въз основа на която е било образувано НЧХД № 1804/2022 г. по описа на СРС, НО, 106 състав и тези, предмет на гр. дело № 13414/2021 г. по описа на СГС, ГО, IV-A въззивен състав, тъй като предмет на второто гражданско, по своя характер производство, е обжалване на действията на съдебен изпълнител. Твърди се, че за да се приложи принципът *ne bis in idem* е нужно и двете производства да имат наказателен характер, а санкцията, предвидена в разпоредбата на чл. 528, ал. 5 ГПК не е последица от наказателно обвинение и не произтича от незаконното поведение, което обосновава ангажирането на наказателната отговорност за извършено престъпление. Излагат се допълнителни съображения, че на практика не е изпълнен нито един от критериите „Engel“, поради което и се отправя искане за отмяна на атакуваното протоколно определение и връщане на делото на СРС за продължаване на съдопроизводствените действия. Отправя се и допълнително искане за отмяна на определението в частта, с която съдебните разноси са били възложени в тежест на частния тъжител.

В жалбата не се сочи на необходимост от събиране на доказателства.

В разпоредително заседание от 06.02.2023 г., въззивният съд, по реда на чл. 327 от НПК, прецени, че за правилното изясняване на обстоятелствата по делото не е необходим

разпит на подсъдимото лице, нито допускането на нови доказателства и в този смисъл не се налага провеждане на въззивно съдебно следствие, за обезпечаване на правомощието на въззивната инстанция по чл. 313 и чл. 314 от НПК и правилното решаване на делото.

До даване ход на съдебното производство пред въззивната инстанция е постъпило писмено възражение срещу депозираната жалба от подсъдимата К. Р. И., чрез адв. А. К.. В така депозирания писмен отговор се навежда довод, че твърденията на частния жалбоподател са неоснователни. Сочи се, че не са налице основания за отмяна или изменение на атакуваното определение, тъй като по делото са представени две решения на СГС със същия предмет и страни, за същото деяние, при пълна идентичност на фактическите обстоятелства, въз основа на които е прието, че не е налице нарушение, поради което и не следва да се налага санкция. Ангажират се твърдения, че тези решения, с които окончателно и със сила на пресъдено нещо между същите страни е решено, че деянието не е нарушение, са задължителни за всички съдилища в Република България, включително наказателните такива. Изразява се съгласие с изводите на първоинстанционния съд относно приложимостта на чл. 6, § 1 от ЕКПЧ, вр. с чл. 4 от Протокол № 7 към ЕКПЧ и позоваването на ТР №3/22.12.2015г. по т.д. № 3/2015 г. на ОСНК на ВКС. Оспорва се искането за отмяна на определението в частта, с която съдебните разноси са били възложени в тежест на частния тъжител. Предлага се на въззивния съд да остави без уважение като неоснователна и недоказана, частната жалба срещу определението на СРС за прекратяване на наказателното производство. Претендира се присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение пред въззивната инстанция.

До даване ход на съдебното производство пред въззивния съд е депозирано допълнително писмено изложение от частния тъжител А. М.. Излагат се подробни съображения, че изпълнителното производство, въпреки че използва методите на държавна принуда не е административнонаказателно производство с наказателен характер. Сочи се, че в случая не е налице двойно наказание на едно и също лице в административнонаказателно производство, тъй като длъжника в изпълнителното производство не е субект извършил деяние, с което да е нарушил административнонаказателна или наказателна норма. Счита се, че санкцията по изпълнителното производство, не може да се приравни на осъждане по смисъла на чл. 4, параграф 1 от Протокол № 7 към ЕКПЧ и спокойно преминава през теста „Engel“ и алгоритъма от практиката на ЕСПЧ. В обобщение на съображенията се отправя искане за отмяна на атакуваното определение и връщане на делото на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия. Алтернативно, при не възприемане от въззивния съд на изложените съображения, се отправя искане за намаляване на размера на присъдените разноси до установения, в наредбата за адвокатските възнаграждения, минимум. С допълнението към жалбата са представени допълнителни писмени доказателства, в резултат на което по делото са приобщени заповед за незабавна защита от 24.01.2023 г. по гр. д. № 8084/2022 г. по описа на СРС, ГО, 83 състав, заповед за незабавна защита от 17.03.2022 г. по гр. д. № 2132/2022 г. по описа на СРС, ГО, 139 състав и заповед за незабавна защита от 21.12.2022 г. по гр. д. № 63981/2022 г. по описа на СРС, ГО, 117 състав.

В открито съдебно заседание пред въззивния съд, частният тъжител А. М. поддържа жалбата и допълнението към нея по изложените в тях съображения. Счита, че съществен, за правилното решаване на делото се явява, въпросът дали искането за налагане на изпълнителни мерки по реда на ГПК и съответният отказ, потвърден от гражданския съд има функция на административнонаказателна отговорност, приравнена на наказателно обвинение. Сочи, че ДСИ е поканил подсъдимата да изпълни доброволно определените привременни мерки, при което е разполагал с изпълнителните способности по чл. 528, ал. 3 от ГПК. Изразява становище, че изпълнителното производство не е административнонаказателно производство с наказателен характер. Заявява, че ДСИ е имал възможност да сезира други държавни органи, които могат да образуват административнонаказателни производства с наказателен характер, което обаче не се е

случило. Твърди, че изпълнителното производство е гражданско по своята същност и не изключва наказателната отговорност в друго производство по силата на чл. 527, ал. 3 от ГПК. Посочва, че изпълнителният процес няма признаците на наказателно производство по смисъла на чл. 6, пар. 1 от Конвенцията, тъй като квалификацията на деянието по националното право не е престъпление, характерът на нарушението не засяга обществените отношения, липсва идентичност на страните в двете производства, а тежестта на предвиденото наказание „глоба“ до 400 лева не съответства на наказанието, предвидено за престъплението по чл. 182, ал. 2 НК – „глоба“ от 2000 лева до 5000 лева, „пробация“ и „лишаване от свобода“. Намира, че изпълнителното производство пред ДСИ, съгласно критериите „*Engel*“ не се определя като наказателно производство, поради което последващо наказателно преследване и наказване на дееца не е несъвместимо с чл. 4, пар. 1 от Протокол № 7 към ЕКПЧ. Моли въззивния съд да отмени атакуваното протоколно определение, алтернативно да редуцира размера на присъдените в негова тежест разноски.

Допълнително отбелязва, че в писмените възражения на подсъдимата са изложени твърдения за извършени от частният тъжител действия, които същият квалифицира като престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК, поради което моли въззивния съд да сезира прокуратурата заради извършено от подсъдимата престъпление „набедяване“. Моли също така въззивният съд да открие процедура по установяване на обективната истина или да наложи глоба за недобросъвестно поведение на страната, поради изтъкнатите неверни обстоятелства.

Процесуалният представител на частния тъжител М. в лицето на адв. М. счита, че не са налице основанията на чл. 24, ал. 1, т. 6 НПК за прекратяване на наказателното производство. Сочи, че съдебното решение на СГС, с което се потвърждава разпореждането на ДСИ относно отказът на последния да наложи на подсъдимата глоба по реда на чл. 528, ал. 2 ГПК, няма характер на наказателно производство, нито на административнонаказателни мерки по ЗАНН. Счита, че правилото на чл. 24, ал. 1, т. 6 НПК следва се прилага в случаите, когато е имало наказателно производство от общ или частен характер между същите лица за същите факти и обстоятелства, за които се твърди, че осъществяват състав на престъпление по НК. Фиксира вниманието на съда върху обстоятелството, че със съдебното решение гражданският съд не е взел отношение по съществуването на спора, а е оставил жалбата на тъжителя без уважение поради неспазване от ДСИ на процедурата по чл. 527 – чл. 528 ГПК. Моли въззивния съд да намали размера на присъдените в тежест на частния тъжител разноски, поради тяхната прекомерност. На свой ред претендира присъждане на разноски, направени от частния тъжител за адвокатско възнаграждение.

Защитникът на подсъдимата И. – адв. К. оспорва посочените в жалбата и допълнението към нея обстоятелства. Сочи, че прекратеното наказателно производство се явява трето по ред производство със санкционен характер, тъй като се предхожда от две отделни частни жалби на тъжителя, с които същият е оспорил изводите на ДСИ, че идентичното деяние не съставлява нарушение, по повод на които два отделни състава на СГС са постановили самостоятелни решения в един и същ смисъл, а именно, че подсъдимата не следва да бъде санкционирана поради липса на извършено нарушение на изпълняемия съдебен акт. Намира, че съдът правилно е приложил критериите, визирани в ТР 3/2015 г., приемайки, че е налице трето по ред производство с наказателен характер, поради което пледира първоинстанционното определение за прекратяване на делото да бъде потвърдено. Счита също така, че НПК не предвижда възможност за редуциране на присъдени разноски.

Подсъдимата К. И. поддържа казаното от своя защитник.

В правото си на последна дума, подсъдимата И. моли съда първоинстанционното определение да бъде потвърдено.

Софийски градски съд, като прецени материалите по делото, обжалваното протоколно определение, изложеното в частната жалба и допълнението към нея, както и доводите и възраженията, направени в съдебното заседание и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, по отношение на неговата законосъобразност, обосновааност и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Частната жалба е подадена в срока по чл. 319 от НПК и от легитимирано лице, отговаря на изискванията на чл. 320 от НПК, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, същата е основателна, поради следните съображения:

Производството по делото пред СРС, НО, 106-ти състав, е било образувано по частна тѣжба, подадена от А. Д. М.. В тѣжбата последният е поискал от съда да осъди К. Р. И. за това, че в периода от 09:00 ч. на 07.08.2021 г. до 17:00 ч. на 08.08.2021 г., в гр. София, ул. „Пиърс О'Махони“ № ****, като майка на А. А. М.а, родена на **** г., упражняваща родителските права над дъщеря си, не е изпълнила и е осуетила изпълнението на определение № 20006291/08.01.2021 г. по гр. дело № 58678/2020 г. по описа на СРС, III ГО, 86 състав относно личните контакти на детето с тѣжителя А. М. – негов баща, като не е осигурила и подготвила малолетната А. М.а на посочените в съдебния акт време и място, препятствайки личния контакт с другия родител – престѣпление по чл. 182, ал. 2 от НК.

При така изложеното в частната тѣжба, в разпоредително заседание на 27.06.2022 г., съдията-докладчик е прекратил наказателното производство, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК, като е приел, че между фактите, описани в тѣжбата и тези, предмет на гр. д. № 13414/2021 г. по описа на СГС, ГО, IV- А въззивен състав, съществува пълна идентичност. Обосновал е, че макар и уредено в ГПК, това производство притежава характеристиките на наказателно такова по смисъла на чл. 6, § 1 ЕКЗПЧОС, тъй като на изследване в същото подлежат обстоятелства, свързани с това дали е виновно извършено деяние и принудително налагане на имуществена санкция „глоба“ от орган, изпълняващ публични функции. Приел е, че в случая са изпълнени вторият и третият критерий „Engel“, разгледани в контекста на ТР № 3 от 22.12.1015 г. на ОСНК на ВКС. Счел е, че двете производства по ГПК и НПК имат за обект на закрила идентични обществени отношения, касаят неограничен кръг от лица, притежаващи качеството „родител“ и имат една и съща пряка цел – да стимулират длѣжника към добросъвестно изпълнение на задължението за обезпечаване на личен контакт между детето и другия родител. В заключение, съдията-докладчик е приел, че предвид окончателния акт по гражданското дело, с който е прието, че деянието на И. не е противоправно, повторна наказателна процедура по една и съща деятелност води до прекомерно използване на държавна принуда.

Настоящият съдебен състав, след като извърши цялостна служебна проверка на атакувания съдебен акт констатира, че изводите на СРС, мотивирали постановяването на атакувания съдебен акт - протоколно определение от 27.06.2022 г., противоречат на процесуалния закон и поради това се явяват незаконосъобразни. В тази насока е необходимо да се посочи следното:

Видно от материалите по делото, пред ДСИ при СРС е било образувано изпълнително дело № 1620/2021 г. по молба от А. М. срещу К. И. за предприемане на действия да бъде приведено в изпълнение съдебно определение по гр. д. № 58678/2020 г. на СРС, III ГО, 86 състав относно привременни мерки за определяне на режим на лични отношения между детето и вискателя. С разпореждане от 08.09.2021 г. ДСИ е приел, че задълженията на длѣжника по чл. 528, ал. 2 от ГПК са били изпълнени в срок. Срещу разпореждането на ДСИ е била депозирана жалба от А. М. пред СГС, ГО, IV- А въззивен състав. По жалбата на М., съдът се е произнесъл с решение № 654/22.11.2021 г., постановено

по гр. дело № 13414/2021 г., с което е оставил без уважение жалбата на А. М. срещу разпореждането на ДСИ при СРС по изп. дело № 1620/2021 г. Решението на СГС е окончателно и е влязло в сила на 25.11.2021 г.

Установява се също така, че производството по НОХД № 1804/2022 г. по описа на СРС, НО, 106-ти състав е образувано въз основа на депозирана в съда частна тъжба срещу К. Р. И. за престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК на 08.02.2022 г., т.е. след влизане в сила на решението на СРС, ГО, IV-A въззивен състав, и като такова се явява второ по ред.

Правилно първостепенният съд е констатирал, че е налице идентичност между фактите и обстоятелствата, обосноваващи съдебното решение по гр. дело № 13414/2021 г. по описа на СГС, ГО, IV-A въззивен състав и тези, обосноваващи обвинението срещу подсъдимата И., повдигнато от частния тъжител пред съда. В случая с решението по гражданското делото, се засяга въпроса за изпълнение на задължение за предаване на детето А. А. М.а от страна на майката, упражняваща родителските права - К. И. на бащата А. М., съобразно определения режим на лични отношения. Нарушаването на режима на лични отношения между детето и неговия баща се твърди да е осъществено за периода 07.08.2021 г. – 08.08.2021 г. Аналогични обстоятелства са изложени и в тъжбата на частния тъжител М. до СРС. В правната доктрина и в съдебната практика по приложение на принципа *ne bis in idem* се приема, че деянието представлява съвкупност от конкретни фактически обстоятелства, които се отнасят до един и същ извършител и са неразривно свързани помежду си във времето и пространството, поради което следва да се приеме, че е налице тъждество на фактите - предмет на наказателното и на гражданското дело.

Същевременно, въззивният съд не се съгласява с доводите на първоинстанционния съд, че проведеното производство по гр. дело № 13414/2021 г. по описа на СГС, ГО, IV-A въззивен състав, приключило с влязло в сила на 25.11.2021 г. решение на същия съд има характер на наказателно и поради това представлява пречка, поради нарушаване на принципа *ne bis in idem*, за провеждане на наказателно производство срещу същото лице за същото деяние.

Съгласно ТР № 3/2015 г. на ОСНК на ВКС, „Признаците за преценка дали едно производство е наказателно по смисъла на чл. 6, § 1 от Конвенцията и чл. 4 от Протокол № 7 са известни като тест „Енгел“ или критерии „Енгел“ - 1) квалификация на деянието по националното право; 2) характер и естество на нарушението; 3) вид и тежест на предвиденото наказание („суровост на възможното наказание“). Дефинирани по делото *Engel and Others v. Netherlands*, понастоящем те са стабилно утвърдени в практиката на ЕСПЧ алгоритъм за проверка и неотклонно се изследват при определянето на наказателния характер на обвинението по всяко конкретно дело.

Тестът „Енгел“ е възприет и от практиката на Съда на Европейския съюз (СЕС), който се позовава на приетите от ЕСПЧ разрешения.

Като интегрална част от правото на ЕКПЧ, критериите „Енгел“ са пряко приложими на национално равнище от компетентния по делото съд.

Първият критерий - квалификацията на деянието по националното право е формален, той не предопределя на самостоятелно основание характера на производството, а има значение само на „отправна точка“ при преценката му. Систематичното място и класификацията на нарушението и производството по вътрешното законодателство на държавите, не е решаваща основа на изводите относно техния наказателен характер и естество по смисъла на чл. 6, § 1 от Конвенцията и чл. 4 от Протокол № 7. Щом съгласно националното право обвинението е наказателно, случаят всякога попада в сферата на чл. 6, § 1 от ЕКПЧ. Производството, обаче, може да се класифицира като наказателно и тогава, когато не е квалифицирано като такова по вътрешното право, ако изследването на останалите критерии доведе до извод за наказателен характер на обвинението и/или на предвидената санкция.

В настоящия случай този критерий не е налице, тъй като жалбоподателят е инициирал гражданско производство по реда на чл. 435 и сл. от ГПК, имащо за цел да му даде защита срещу незаконосъобразен отказ на съдебния изпълнител да извърши искано изпълнително действие, а не санкциониране на дееца за осъществено престъпление или административно нарушение. Производството по чл. 435 и сл. от ГПК е процесуално средство за защита срещу незаконност на принудителното изпълнение и има за предмет незаконосъобразни действия или откази на съдебен изпълнител. То е спорно, правораздавателно по своя характер производство, в което съдът упражнява контрол за законосъобразност на действия или откази на съдебния изпълнител. В производството по чл. 435 и сл. от ГПК, съдът се произнася по жалбата не като въззивна инстанция, а като контролен орган, който може да отмени незаконното действие, да задължи съдебния изпълнител да предприеме отказаното действие, но сам не може да извърши дължимото валидно изпълнително действие. Следователно в това производство се разрешава единствено въпросът за валидността на процесуалните действия на съдебния изпълнител. Вярно е, че последният в конкретния случай е свързан с изследване на осъществено общественонеопасно посегателство, но то не винаги изпълва субективната страна на престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК, а и въпросът за вината на дееца не е предмет на разглеждане от съда в производството по чл. 435 и сл. от ГПК. На тази принципна основа и изхождайки от целта на производството по чл. 435 и сл. от ГПК следва да се приеме, че по своето естество производството по гр. дело № 13414/2021 г., по което е постановено решение № 654/22.11.2021 г. по описа на СГС, ГО, IV-A въззивен състав, не може да бъде приравнено на наказателно или на административнонаказателно производство, още повече, че то не може да приключи с налагане от съда на глоба по чл. 528, ал. 5 от ГПК.

Вторият критерий - характерът и естеството на нарушението - изследва вида на защитените обществени отношения, обект на нарушението. При определянето на същността на нарушението се разглежда кръгът от адресати на съответната разпоредба, тъй като характерна черта на наказателното обвинение е насочеността на правната норма към неограничен кръг адресати, а не към група със специален статут.

По отношение на този критерий, СРС е приел, че производствата по ГПК и НПК закрилят идентичен кръг от обществени отношения и са насочени към неограничен кръг от лица, притежаващи качеството „родител“. Производството по чл. 435 и сл. от ГПК има за предмет отказа на ДСИ да извърши искано изпълнително действие - налагане на глоба по реда на чл. 528, ал. 5 от ГПК. Доколкото, процедурата по чл. 528 и сл. от ГПК намира приложение по отношение на определен кръг задължения за незаместимо лично действие – предаване или последващо връщане на дете в изпълнение на съдебно решение относно упражняване на родителски права и режима на лични отношения, следва да се приеме, че обхватът на обществените отношения, които се регулират от тези норми, се включва в този, получил наказателноправна закрила от нормата на чл. 182, ал. 2 от НК, чрез която се санкционира неизпълнението или осуетяване на изпълнението на съдебно решение относно упражняване на родителски права или лични контакти с дете. В този смисъл и доколкото субект на престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК е родител или друг сродник на детето, а длъжник по смисъла на чл. 528 от ГПК може да бъде не само родител, но и всяко лице, което нарушава съдебното решение, може да се приеме, че адресати на посочените норми са относително неограничен кръг лица. Следователно, този критерий действително е налице, но сам по себе си той не е самостоятелен за квалифициране на производството като наказателно.

Третият критерий - видът и тежестта на предвиденото от съответната приложима норма наказание - изисква проверка за наличието на сходство с наказанията за престъпления. Репресивната цел е конститутивен елемент на наказателната санкция. Типична за санкциите при наказателните обвинения е и тяхната превантивна насоченост срещу извършване на други неправомерни деяния. Наложено наказание „лишаване от

свобода“, почти по правило обуславя наказателния характер на производството. Глоби, за чието неплащане е предвидена замяна с „лишаване от свобода“, значителни по размер имуществени наказания, както и санкции, подлежащи на вписване в регистрите за съдимост, също индикират наличие на наказателно обвинение по смисъла на чл. 6, § 1 от Конвенцията.

В конкретния по делото случай, предвиждането на „глоба“ за длъжника на основание чл. 528, ал. 5, вр. с чл. 527, ал. 3 от ГПК, обаче, не е достатъчно, за да мотивира извода, че производството по реда на ГПК е с характер на наказателно. Това е така, защото „глобата“ по чл. 528, ал. 5, вр. с чл. 527, ал. 3 от ГПК не е административно наказание. Тя е изпълнителен способ за косвено принудително изпълнение. Налагането ѝ не е насочено към наказване на длъжника, а към неговото принуждаване да изпълни свое незаместимо задължение за предаване на дете. Същата не е свързана с други неблагоприятни последици за длъжника, не рефлектира върху правото му на лична свобода, тъй като ограничаването ѝ не е предвидено от законодателя като алтернатива на „глобата“ или като заменящо наказание в случай на неплащането ѝ. Неизпълнението на „глобата“ налагана по реда на чл. 528, ал. 5 от ГПК не е свързано с ограничаване на правото на свободно придвижване на длъжника, включително и извън пределите на страната, глобата наложена по този ред не подлежи на вписване в регистрите за съдимост на лицето, не обуславя задължително неблагоприятно третиране в последващо производство с административен, дисциплинарен, граждански или наказателен характер, както и не може да се определи, че има репресивна цел. Размерът на глобата до 400 лева също не засяга съществено имуществената сфера на лицето, за разлика от размера на наказанието по чл. 182, чл. 2 от НК – от две до пет хиляди лева, поради което не е достатъчен да обоснове наказателния характер на приключилото гражданско производство.

Предвид изложеното, настоящата инстанция намира, че проведеното производство по гр. дело № 13414/2021 г. по описа на СГС, ГО, IV-A въззивен състав, инициирано по жалба на А. М. срещу разпореждане от 08.09.2021 г. на ДСИ при СРС по изп. дело № 1620/2021 г., няма характер на наказателно и не може да изключи провеждането на второ по ред наказателно производство срещу К. И. за престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК.

По отношение на искането от страна на повереника за присъждане на разноски направени пред СГС, въззивният съд намира, че същите следва да се присъдят с краен акт по същество, съгласно правилата по чл. 189 и чл. 190 от НПК.

При тези обстоятелства, изводите на СРС за наказателен характер на приключилото гражданско производство не се споделят от настоящия въззивен състав, поради което и при отсъствието на дублиращи се производства, прекратяването на наказателното такова се явява незаконосъобразно, поради което и следва да се отмени.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т. 1 НПК, **СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО, XII въззивен състав**

РЕШИ:

ОТМЕНЯ протоколно определение от 27.06.2022 г., постановено по НЧХД № 1804/2022 г. по описа на СРС, НО, 106 -ти състав, с което на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от НПК, е прекратено наказателното производство, водено срещу К. Р. И. за престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК.

ВРЪЩА делото за разглеждане от друг съдебен състав на Софийски районен съд.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____